

Martina WILDNER: Strašidelný dům

Šneci

Stěhováci se potili, my jsme se taky potili. Onoho srpnového dne, kdy jsme se stěhovali do šedivého, poněkud zchátralého rodinného domu na konci ulice, bylo pořádné horko. „Vane föhn,“ vysvětlil mi táta a ukázal na protáhlá oblaka na nebi. Za jedním kopcem čněly k nebi Alpy, jako by byly kousek za vesnicí. Ve skutečnosti to k nim bylo přes dvacet kilometrů.

Z nákladáku putoval jeden kus nábytku za druhým, a to přes vjezd porostlý mechem, pak přímo do vchodových dveří z tmavého dřeva. Tmavě byla v domě natřená spousta dalších věcí - střešní trámy, okenní rámy, obložení i dřevěný plot obklopující pozemek ze dvou třetin.

V domě bylo chladno, a ačkoliv nebyl nijak zvlášť starý, páchl trochu zatuchlinou. Otec stál v chodbě se zářivě oranžovou dlažbou a všechno dirigoval: „Tenhle stůl do kuchyně!“ „Koberce nahoru do ložnice!“ a „Pračku do sklepa!“

Můj malý bráška Eddi dřepěl na schodech před domem. Našel dva šneky, vlastně jednoho slimáka a jednoho hlemýžďe.

Stěhováci si už po půlhodině udělali první pauzu. Stáli s otcem vedle nákladáku a kouřili. Táta jim nabídl pivo. Byly dvě odpoledne.

Najednou se rozezněl zvon – ne ten z velkého kostela, ale z kaple vedle našeho domu. Měl vysoký, skoro pronikavý zvuk. Zvonil rychle, znělo to, jako by sotva popadal dech. Eddi vzhlédl od svého úlovku a protáhl tvář. I stěhováky zvuk vyrušil, pohlédli směrem ke kapli.

„Proč zvoní?“ zeptala se máma. Zrovna do domu nesla dvě keramické figury, představovaly mě a Eddiho, když jsme byli malí.

Stěhováci pokrčili rameny, Eddi si zacpal uši.

„Není to umíráček?“ řekl táta. Mělo to být vtip. Zvonění bylo pořád hektičtější, Eddi se rozbřečel.

„Proč umíráček?“ máma udělala rychlý krok k tátovi a uklouzla na kluzkém mechu. Sochy jí vyklouzly z rukou, spadly na zem a rozbily se. V tom okamžiku zvon umkl. Byl slyšet jen bzukot much.

Takhle jsme se přistěhovali. Jinak proběhlo všechno hladce.

Já i Eddi jsme dostali vlastní pokoje. Byly vedle sebe a z obou se dalo vyjít na balkon. S výhledem na hory. Ale Eddiho to nezajímalo, zajímali ho jen šneci, našel ještě dvanáct dalších – tři se žlutým domečkem a devět bez. Nasbíral je do kbelíku a dovnitř jim dal trávu a listí.

„Snášejí se vlastně šneci s domečkem s těmi bez domečku?“ zeptal se.

„Nebo se ti, co ho nemají, pokusí ukrást domeček ostatním?“

„Nemám zdání,“ řekl jsem.

*Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„Jenže ti bez domečku jsou větší,“ mudroval Eddi dál. „Domeček těch druhých by jim nebyl k ničemu. Je pro ně moc malý.“

„Možná,“ řekl jsem lhostejně. Pak jsem si vyrovnal do poličky knížky, rodiče měli plné ruce práce v přízemí.

Večer jsme se už mohli posadit v obýváku, vypadal docela zařízeně. Táta ladil televizi, máma se pokoušela slepit figury.

„Za to může to pitomé bimbání,“ nadávala.

„Anebo mech,“ řekl táta.

„Anebo ti líní stěhováci.“

„Anebo teta Grit,“ poznamenal Eddi. Teta Grit byla totiž autorkou obou soch.

Všechno šlo znenadání ráz na ráz. Táta dostal práci ve zdejšíh strojírenském podniku už v červnu a hned nastoupil. Nejdřív bydlel v penzionu, my jsme zůstali v C. Zdálo se, že vhodný dům se pro nás jen tak nenajde, v tomhle kraji nebylo snadné si něco pronajmout. Většina domů byla na prodej, ale to jsme si nemohli dovolit, ani jsme nechtěli.

A pak táta najednou dostal tuhle nabídku. Byla lákavá, poněvadž dům byl prostorný, měl výhodnou polohu, táta to odsud měl blízko do práce, nájemné bylo nízké a zahrada veliká. Nejdřív ale váhal, dům byl přes deset let prázdný a částečně zařízený. I máma měla námitky. Že je moc tmavý, daleko od vesnice, vadil jí i cizí nábytek. Ale nakonec na své pochyby zapomněla – díky rozlehlé zahradě, dobré poloze a levnému nájmu. Táta podepsal nájemní smlouvu.

Dokončil jsem v C. šestou třídu, přestěhovali jsme se a od září začnu chodit do nové školy v okresním městě, je odsud deset kilometrů.

Dřív než jsem si šel první večer v novém domě lehnout, vyšel jsem na balkon. Alpy se nořily do rudého světla, ale na nebi visely tmavé mraky. Ještě pořád bylo nepřírozeně jasno.

Dole na silnici jsem uviděl starou ženu s košíkem, celá byla oblečená do černého. Zastavila se u našeho plotu, a i když jsem jí neviděl do tváře zakryté černým šátkem staženým hluboko do čela, měl jsem pocit, že se dívá přímo na mě.

„Vidíš ji?“ zeptal jsem se Eddiho.

„Koho?“

„Tu stařenku?“

„Kde?“

„No tamhle!“

„Nikoho nevidím.“ Eddi byl jako všechny malé děti občas prostě slepý.

Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institut **Pěkně od začátku**.

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„Tu stařenu dole u plotu,“ zkusil jsem to znovu. Eddi čučel na ulici. Žena šla už dávno dál a zmizela za hřbitovní zdí. Slyšel jsem, jak zaskřípěla železná branka od hřbitova.

„Jaká stařena?“

Vzdal jsem to. Eddiho už stejně zajímalo zas něco jiného.

„Existuje mnohem víc šneků bez domečku než s ním. Proč?“

„To nevím.“

„Máma říkala, že pocházejí ze Španělska.“

„Proč ze Španělska?“

„A proč ne?“

mlčel jsem. Nemělo cenu pouštět se s Eddim do takových hovorů. Nakonec by mě ještě přesvědčil, že šneci jsou mimozemšťani. A když jsem se na ně pořádně podíval, usoudil jsem, že to není úplně vyloučené.

„Myslela jsem, že jste už dávno v posteli,“ řekla máma a vyšla k nám na balkon. „Ale zřejmě si ještě užíváte ten výhled. Je nádherný, co?“

Eddi maluje

Hned jsem usnul, ale uprostřed noci mě probudil nějaký zvuk. Eddi, napadlo mě. Ale Eddi obvykle brečel hlasitěji. To, co jsem slyšel, bylo jen tichounké kňourání.

Přetáhl jsem si deku přes uši, nářek se ke mně ale stejně prodrál. Zněl bezmocně podivným, vysokým tónem.

Pár minut jsem zůstal nehybně ležet a v duchu probíral všechna možná zvířata. Krávy, ptáky, šneky. To ne. A co kočky? Pak už jsem to nevydržel a vstal jsem. Otevřel jsem dveře na balkon a poslouchal. Ale kromě šumění deště, který se spustil uprostřed noci, nebylo slyšet nic. Nařikání přicházelo z domu. Tak přece jen Eddi, pomyslel jsem si. Třeba teď brečí jinak. Když bydlíme v jiném domě.

Udělal jsem pár kroků chodbou k pokoji Eddiho, ani jsem nerozsvítil. Dveře byly jen přivřené, jako to bývalo v C. Strčil jsem do nich nohou. Eddi seděl na posteli. Obličej měl bílý, jako by ho osvětlovala pouliční lampa stojící před domem. Na tvářích se mu leskl pot – nebo to byly slzy? Oči měl doširoka otevřené a civěl na bleděmodře vytapetovanou stěnu. Tančily na ní obrovské květy.

„Eddi,“ zašeptal jsem. „Eddi.“

Neodpověděl, jen zasténal. Všiml jsem si, že v ruce drží rezavě červenou voskovku; krabička ležela na nočním stolku. Večer si ještě maloval – tlusté slimáky bez domečků, spoustu rudohnědých buřtíků, všechny na jednom listě. Ted' zdvihl paži. Na stěnu nad postelí začal pečlivě malovat obrovského a tlustého červenohnědého šneka, pořádně na voskovku tlačil. Eddi,“ zašeptal jsem, „co to děláš? Nemůžeš přece čmárat na zeď.“

*Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Ale Eddi zas jen tak podivně zasténal a pustil se do dalšího, ten se toho prvního dotýkal tykadly. Vypadalo to, jako by se pusinkovali.

„Eddi, přestaň. To nesmíš!“

Ale Eddi nepřestával a už maloval třetího. Tenhle se tykadly dotýkal zadní části druhého šneka. Jak se tak říká, líbal mu zadek. Třetího hlemýžďe tvořila jakási klikatá linka.

„Eddi, dej mi prosím tu voskovku!“

„Mám šneky rád,“ řekl Eddi.

„Bezva. A já zas rád spím. Dej mi to!“

Eddi nereagoval. Seděl tu, civěl na stěnu a sténal. Zneklidněl jsem. Tady něco nehraje. Chytl jsem ho za ramena. Ale Eddi byl ztuhlý jakoby zdřevěněl a úplně ledový. Zmocnila se mě panika. Nejradši bych se hlasitě rozkřičel, ale jen jsem bezmocně otvíral pusu. Nevydal jsem ani hlásku. Stál jsem tu takhle pěkně dlouho a doufal, že to je sen, mizerná noční můra. Ale ne a ne se z ní probudit.

Eddi nakonec namaloval ještě čtvrtého šneka, co zas pusinkoval zadek toho třetího. Zdálo se, že ho to strašlivě namáhá. Obrys byl pořádně klikatý. Najednou jsem měl dojem, že Eddi je se svým dílem konečně spokojen a ruka mu klesla. Ale voskovku mi nedal.

Vtom přišla máma a vysvobodila mě. Vzala Eddiho do náruče a on se celý uvolnil. Nechal se uložit, přikrýt a spal jednoduše dál. Já stál ještě pořád vedle jeho postele.

„Jdi si lehnout, Hendriku,“ řekla máma.

„Maloval šneky,“ zašeptal jsem.

„Jo, jo, Eddi a ti jeho šneci,“ řekla, potřásla hlavou a kývla na obrázek na nočním stolku.

„Ty nemyslíš, tamhle,“ ukázal jsem na zeď.

Máma si Eddiho díla až do té chvíle nevšimla. Ted' otevřela pusu a vykoktala: „Ach ne. Snad to půjde dolů.“ Naslinila si prst a zkusila jednoho červeného šneka vymazat. „Tak jo, naštěstí se dá smýt. A ted' jdi spát, Hendriku!“

Unaveně jsem přikývl, pomalu jsem se otočil a šel do svého pokoje. Pak jsem spal bez přerušení až rána. Vzbudilo mě splachovadlo na záchodě. Znělo stejně jako v C.

Vstup zakázán

Pršelo. Seděli jsme u snídani.

„Pamatuješ si na dnešní noc, Eddi?“ zeptala se máma. Táta byl už dávno v práci.

„No jasně,“ řekl.

„Co to bylo?“

*Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institut **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„Spal jsem.“

„A jinak? Zdálo se ti něco?“

„No jasně. O šnečích.“

„Nejen že se ti o nich zdálo. Taky jsi je maloval.“

„Jo, včera večer na papír.“

„Ne, na stěnu.“

Eddi tomu nechtěl věřit, proto vyskočil a utíkal nahoru. Za chvíli se vrátil, tvářil se důležitě a řekl: „Žádný šneci to nejsou. Je to velké M.“

Máma pokrčila rameny. „Každopádně to musím umýt.“

„Ne,“ řekl Eddi. „To ne!“

„Ale Eddi, dům není náš. A i kdyby. Po stěnách se nemaluje. Maluj na papír.“

„Tapety jsou papír.“

„Ale ne na malování.“ Máma vstala a napustila do kýble vodu.

„To nesmíš!“ křičel Eddi.

„Eddi, musí to pryč. Dům není náš.“

Eddi se rozbřečel.

„Hele, Eddi,“ řekl jsem, poněvadž mě něco napadlo. „Já ty šneky jednoduše vyfotím, budeš mít obrázek a máma je může smýt.“

„Hm.“

„To je bezva nápad,“ přikývla máma.

„Hm.“

Eddiho se jen s velkou námahou podařilo přesvědčit, že to je nejlepší řešení.

I další den přšelo a pak i následující. Rázem se ochladilo o patnáct stupňů.

Odpoledne čtvrtého dne se vyčáslilo. Eddi si obul gumáky a vyrazil na mokrou zahradu. Našel 346 šneků a uložil je do kýble. Přinesl ho ke dveřím na terasu. S odporem jsem se do něj podíval. Byla to pořádná kupa a hýbala se. Chvíli jsem zapřemýšlel, proč si lidi kupují drahé hovězí, když se stejná porce bílkovin potuluje po zahradě. Zauvažoval jsem o velkochovu šneků, už jsem se viděl jako vynálezce světoznámé paštiky z hlemýžďů šťovíkových, vyhlášené rolády ze šnečích jazýčků nebo legendárního salátu Hendrika Reitsche z jemně nakrájených šnečích jater se sušenými květy petrklíčů. Mají šneci vůbec játra?

Slunce vykouklo zpoza tmavých mraků a prudkým světlem ozářilo hory, dnes vypadaly hodně rozeklaně. Docela nahoře, na vrcholcích, se třpytil sníh.

„Slimáci jsou hloupí,“ řekl Eddi.

„Jo,“ přikývl jsem. „Oškliví a hloupí. Jen moc málo slimáků se proslavilo vysokým IQ.“

Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institut **Pěkně od začátku**.

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„Ale slimáci jsou ještě hloupější než ostatní šneci, protože si s sebou ani nenosí domeček.“

„Lidi si s sebou taky nenosí domeček. Podívej se na nás.“

„Hm...“

„No a když s sebou netaháš domeček, má to taky výhody, poněvadž když máš chuť, můžeš se nastěhovat do jiného. Třeba většího.“

„Hm,“ zabručel zas Eddi. „Mně se sem ale vlastně vůbec nechce. V C. se mi líbilo víc.“

Každopádně poslední noci dobře spal.

„Můžem si vyrazit,“ navrhl jsem. „Nechce se ti?“

„Hm.“

„Trochu si prohlédneme vesnici. Možná někoho potkáme.“

„A koho?“

„Někoho z vesnice. Nějaké dítě nebo tak. Abychom si měli s kým hrát.“

„Hm,“ odpověděl Eddi. Ta myšlenka ho moc nenadchla.

A já jsem si uvědomil, že ani mě nijak neokouzila představa nečekaného setkání. Chtěl jsem si prohlédnout vesnici, po lidech jsem netoužil. „Můžeš si vzít kolo. Tady se určitě jezdí dobře, poněvadž tu nejsou auta.“

Ten nápad se Eddimu zalíbil a tak jsme vyrazili, Eddi na svém novém černozeném kole. Já po svých.

Nejdřív jsem si říkal, že si taky vezmu kolo, poněvadž na dopravním prostředku je vlastně bezpečněji. Bezpečněji před psy, krávy a lidskými pohledy. Ale nakonec jsem se rozhodl jít pěšky.

Jak už jsem se zmínil, náš dům byl poslední před malou kaplí. Měla lehce šikmou věž, kohout nahoře byl celý zprohýbaný. Kolem bílé omítnuté kostelní budovy se rozkládal malý hřbitov. Mohutná hřbitovní zeď hraničila přímo s naší zahradou. Za ní končila silnice, přecházela v dost zarostlou polní cestu, zjevně se moc nepoužívala. Pak byl sráz spadající prudce k řece nebo k potoku.

Vyrazili jsme k vesnici. Po sto metrech jsme došli k sousednímu domu, byl podobný našemu, ale udržovanější. V zahradě kvetly růže a astry, byla tam houpačka a obrovská trampolína. Ale nikde nikdo. Nijak mě to nemrzelo.

Pokračovali jsme a došli až na náves, kolem bylo asi dvacet statků. Ze stáje jsem slyšel bučení krav. Ještě pořád jsme nepotkali ani živáčka. To mě zarazilo, bylo přece jasné odpoledne. Kdesi zakokrhla kohout. Zamířili jsme ke kostelu a minuli faru. Spatřil jsem starou ženu s tmavým šátkem na hlavě. Šla ztěžka. To je přece zas ta podivná stařena! Díval jsem se za ní, ale zmizela mezi dvěma domy.

Za farou začínala obytná čtvrť, tvořilo ji asi patnáct stavení. Byla novější než náš dům, světlejší a zahrady nebyly oplocené tmavým plotem, nýbrž

Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

širokými přírodními laťkami. Eddi napočítal deset houpaček a čtyři obrovské trampolíny. Děti jsme neviděli žádné.

Prošli jsme tudy docela rychle a pokračovali úzkou uličkou vedoucí prudce dolů. Na svahu stálo několik domů, jakoby vmáčknutých do země. Pod námi tekla potok nebo říčka – nejspíš ten samý, co bublal i za naším domem. Uvažoval jsem, jestli to je spíš potok nebo řeka. Podle čeho se to pozná? Jak široká musí být řeka? Je důležitá i hloubka?

Eddi si prozpěvoval písničku o modrých horách a nudných učitelích. Potok nebo říčka zurčely. Došli jsme až dolů. Proud přehrazoval jez. To nás zaujalo. Sešli jsme na břeh. V korytě byla spousta hnědé vody, zpěněná padala dolů malým vodopádem. Kolem se válely polámané větve. Vyšplhali jsme na jez. Pevně jsem Eddiho držel, poněvadž ještě neuměl dobře plavat.

„Pusť mě!“ bránil se. „Můžu tu sedět sám.“ Klátil nohama.

„A co když spadneš?“

„Nespadnu. Ty taky nespadneš.“

Voda byla cítit zatuchlinou, kameny porostlé tmavozeleným mechem.

„Co tady děláte?“

Obrátil jsem se. Vedle Eddiho kola stál kluk, oči měl blízko u sebe. Zapískal a odněkud se se štěkotem vyřítil vlčák.

Ukázku z knihy Martiny Wildner „Das schaurige Haus“ (str. 5-17) přeložila Hana Linhartová. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institut **Pěkně od začátku**.

© 2011 Beltz & Gelberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>